

- คำนำ -

‘เงาบรรณ’ เป็นเสมือนกระจกสะท้อนบางส่วนของโลกการเขียนยุคใหม่ที่ทุกอย่างโยงใยผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต แต่บางครั้งภาพสะท้อนที่ชัดเจนไปอาจทำให้เห็นมุมมืดที่เคยถูกซุกซ่อนปิดบังอำพรางเอาไว้

หากคุณเป็นนักเขียน...นิยายเรื่องนี้จะเตือนว่าควรระวังสิ่งใด

หากคุณเป็นนักอ่าน...นิยายเรื่องนี้จะทำให้เข้าใจการทำงานเบื้องหลังและสิ่งที่คนเขียนฝันเผชิญอยู่

หากคุณเป็นคนทำงานในแวดวงวรรณกรรม...นิยายเรื่องนี้จะยังคงความงดงาม เมื่ออ่านแล้วย้อนกลับไปมองตัวเองว่ากำลังก้าวเดินบนเส้นทางอันถูกต้อง

แต่ถ้าคุณเป็นเพียงใครสักคนที่ผ่านมา ผู้เขียนอยากบอกว่าทุกความฝันล้วนต้องเผชิญขวากหนามมากมาย มีเพียงคนที่ไม่ยอมท้อถอยเท่านั้น จะไปถึงเส้นชัย อย่าปล่อยให้ใครมาทำลายตัวตนของเราลง ไม่ว่าจะอ้างผลประโยชน์เพียงใดก็ตามที

จงเชื่อมั่นและศรัทธาในสิ่งที่คุณเป็น!

ลายน้ำ.

หมายเหตุ:

นิยายเรื่องนี้ถูกแต่งขึ้นเพื่อความบันเทิง ชื่อ บุคคล และสถานที่ในเรื่อง ไม่มีอยู่จริง แต่ประการใด

<http://www.ploy666.bloggang.com>

เงาบรรณ โดย ลายน้ำ

- 1 -

-บทนำ-

นวนิยายเรื่อง : เงาบรรณ

ผู้เขียน : แสยยากร

เผยแพร่ที่ : www.ดินฝุ่นกลางจันทร์.com

แวดวงวรรณกรรมบ้านเราถูกเรียกด้วยคำสวยหรูว่า ‘บรรณพิภพ’

ผมว่าพวกคุณอีกหลายคนไม่รู้หรือว่าเบื้องหลังมันโสมมแค่ไหน...

คงไม่หนักเกินไป ถ้าบอกว่านี่คือแวดวงของคนใจแคบ ฉกฉวยผล

ประโยชน์อย่างฟอนเฟะอยู่ภายใต้หน้ากากอันสวยงาม

โดยเฉพาะในวันที่นักเขียนเกิดใหม่ผ่านเครือข่ายอินเตอร์เน็ตมีเป็นแข่ง
อย่างให้เห็นกัน

นักเขียนออนไลน์ใหม่ๆ คือ ‘เหยื่อ’ ที่ไร้เดียงสา

หากจะมีคนทำให้โลกแห่งความฝันนี้มันมองดูสลดเกินกว่าที่คนตีสอง
หน้าไม่เป็นอย่างผมจะรับไหว ก็คือคนประเภทนี้...คนที่ผมกำลังจะเล่าให้ฟังถึงที่มา
ที่ไป

นักเขียนรุ่นใหญ่ระเหอ

อะอะอะไรเขาก็บอกให้เราอดทน สมัยเขาต้องข้มกลับมาตั้งเท่าไร

พวกเขาไม่รู้หรือว่าพวกนักเขียนใหม่ๆ โดยเฉพาะที่อยู่ในโลกออนไลน์
แบบเราต้องเจอกับอะไรที่มันเส็งเคร็งสิ้นดี เล่ห์กลมนุษย์มันพัฒนาขึ้นตาม
เทคโนโลยีละมั้ง

ผมรู้ว่าพวกนักเขียนรุ่นใหญ่ระเหอมีชื่อชั้นครู...

แต่ลองมาเจอแบบที่นักเขียนยุคนี้เผชิญกันบ้างไหม ว่าท่านเหล่านั้นจะ
เท่าทันเกมได้สักแค่ไหนกัน

เงาบรรณ โดย ลายน้า

- 2 -

เคยอ่านมาก็ครั้งแล้วนิยายที่เขียนให้ฟังว่าการเป็นนักเขียนต้องมีฝัน
อย่างนั้นอย่างนี้ คุณต้องเป็นคนดี คุณต้องมีความรักอยู่ในหัวใจ แต่มีสักคนใหม่
ที่เขากล้าพูดความจริงกับคุณว่าโลกทุกวันนี้มันไม่ได้มีอะไรตรงไปตรงมาอย่างนั้น

คุณ 'ดี' ผ่านตัวละครในนิยายได้

กรุณา 'ร้าย' ผ่านจอออนไลน์ในชีวิตจริง

ถ้าคุณเคยคิดว่านักเขียนนั้นไม่จำเป็นต้องมีความหยิ่งในศักดิ์ศรี

ช่วยมีเหนื่อยเถอะครับ...ใช้มันปกป้องงานเขียนและตัวคุณเองเสียที่

คนที่รอจะเหยียบนักเขียนรุ่นใหม่อย่างคุณให้จมนั้นมันมีสองตีน แต่
ถ้าคุณโดนครบสองตีนแล้วก็ไม่จำเป็นต้องโง่งมอยู่กับที่ให้มันกระแทบซ้ำ ก่อนฉก
เอาบางสิ่งบางอย่างจากคนเขียนฝันแบบคุณไปเป็นของมันเอง

หนังสือทุกเล่มพอเอาไปวางกลางแสงสว่างมักจะมีเงารางๆแฝงอยู่เสมอ

นักเขียนออนไลน์อย่างพวกคุณก็เหมือนกัน บางครั้งปรลิตที่มองด้วยตา
เปล่าก็มองไม่เห็นเหมือนถูกม่านเงาบังตามืดมัวเอาไว้

ปรลิตบางตัวมันชอบที่จะกินฝันของคุณ เพื่อตัวมันเองจะได้มีเรื่องแรง
อยู่รอดได้เข้าไปสู่จุดหมายปลายทาง

...หวังว่าคุณจะฝ่าฟันผ่านชั้นการเป็นนักเขียนออนไลน์ที่ไต่เต้าไปสู่

นักเขียนมืออาชีพโดยที่ไม่บอบช้ำหรือสิ้นแรงฝันสลายลงก่อน

ทุกวันนี้ผมเบื่อเต็มทีที่จะมองเห็นปรลิตตัวนั้นมันเกาะอยู่กับคุณในฐานะ
ผู้หวังดี!

บทที่ ๑

เสียงเม็ดฝนสาดกระทบกระจกหน้าต่างไม่ได้ดังพอจะตั้งสมาธิ
หล่นไปพ้นจากหน้าจอสีเหลี่ยมที่กำลังถูกเลื่อนภาพและข้อความลงดู เม้าส์ที่
เคลื่อนไหวยาวกับเป็นส่วนหนึ่งของอวัยวะร่างกายให้สัมผัสที่คุ้นเคย พรรณรังสีไม่
สนใจสายลมเย็นเยือกที่พัดถูกรูกริวผ่านช่องที่แง้มประตูระเบียงเอาไว้เพื่อ
ระบายอากาศ บ้านครึ่งปูนครึ่งไม้มีรั้วรอบอ้อมจากโถงแดดยามกลางวันทีสะสม

พื้นห้องส่วนที่เชื่อมต่อนั้นจะเปียกปอนไปบ้างแต่ก็คงช่วยประหยัดค่าแอร์
ไปได้สำหรับเดือนที่ยังไม่มีรายได้เข้ามาแบบนี้

เฉพาะค่าไฟในห้องนี้เท่านั้นที่หล่นต้องจ่ายเอง

ความหนาวชื้นไม่ได้ทำให้หล่นรู้สึกดีขึ้นหรือแย่ลง...

เตียงนอนนุ่มๆขีดผืนห้องห่างออกไปไม่ได้อยู่ในสายตาใดๆแม้แต่ชนิด

ใจหล่นจดจ่อเพียงกล่องคอมเม้นท์ด้านล่างสุดที่กำลังรอให้กรอก
ข้อความราวกับคำเชื้อเชิญของชนมหวาน

มันเป็นขนมพิเศษซึ่งยั่วใจคนที่กำลังคันไม้คันมืออยากวิพากษ์วิจารณ์
ข้อความเบื้องต้นที่ได้อ่านมา

มือไวเท่าความคิดเมื่อกดคีย์บอร์ดระรัวพิมพ์ลงไปว่า

ชื่อผู้ใช้ : พน.

ข้อความ : การดำเนินเรื่องยังไม่ดีเท่าไร

ภาษาพูดกับภาษาเขียนแยกให้ออกด้วย

ช้านะ...แนวนี้เคยอ่านมาเยอะแล้ว

ถ้านี้กพล็อตใหม่ๆไม่ได้ก็ลองไปหาหนังสือมาอ่านเยอะๆ

เงาบรรณ โดย ลายน้ำ

- 4 -

...ทำการบ้านซะมั่ง

พิมพ์ผิดเยอะจังนะ ถ้าอายุยังไม่ถึงยี่สิบห้าอย่ารีเป็นนักเขียนเลย ขอเถอะ!

เมื่อกดข้อความคลิกส่งไปเจ้าตัวก็ยิ้มอย่างพึงพอใจ

ช่างหัวเจ้าของนิยายปะไรว่าจะคิดยังไง...ยิ่งร้องไห้ไมเกรนขึ้นไปเลยก็ยิ่งดี มันเหมือนประกาศในทีวีว่าข้อความที่หล่อนส่งไปนั้นเหนือชั้นขนาดไหน!

“พี่หนิง มัวแต่เล่นเน็ตอีกแล้ว ไม่ช่วยกันทำงานบ้านซะมั่งเลย แคะเอาผ้าในตะกร้าลงเครื่องซักให้หน่อยก็ไม่ทำ รอเย็นย่ำค่าจนฝนตก ไม่ต้องตากกันอีกตามเคยล่ะ” เสียงบ่นดังมาจากร่างของเด็กหนุ่มที่เดินผ่านประตูหน้าห้องซึ่งเปิดค้างไว้อย่างเฉออ

“ช่างฉนั้น!” พรรณรังสีตวาดกลับอย่างหงุดหงิด

หล่อนเกลียดพวกเด็กรุ่นใหม่ไร้ความคิด...ก็แค่ลูกคนเล็กของน้ำสาว หล่อนแค่มาขออาศัยห้องเล็กๆในบ้านนี้พ่านักชั่วคราวทำมาเป็นชมสารพัด ไม่รู้เลยหรือไม่ว่าหล่อนมีศักยภาพในการทำอะไรต่อมิอะไรแค่ไหนกัน

อาทิศย์แม้ปากอย่างขุ่นเคืองใจขณะจ้องมองญาติสาวผู้พิศร้ายความอดทนของเขาลดน้อยลงทุกที

หล่อนยังอยู่ในชุดเดิมเหมือนเมื่อเช้า เสื้อยืดเก่าๆกับกางเกงขาสั้น ผมที่หยิกฟูตามธรรมชาติยาวแค่ปากถูกมัดรวบหลวมๆ ใบหน้าแหลมเรียวเมื่อรวมเข้ากับนัยน์ตาเฉยๆหลุกหลิกนั้นไม่ช่วยให้พรรณรังสีดูดีขึ้นแม้แต่น้อย

อาทิศย์เคยคิดว่าพรรณรังสีไม่น่าคบ หล่อนดูเก็บกดไม่สูงส่งกับคนรอบตัว ชำนาญยังกระด้าง หางตามักจะปรายมองคนอื่นอย่างดูแคลนอยู่เนืองๆ แต่เขาก็อดแปลกใจไม่ได้เวลาเดินเฉียดในยามอีกฝ่ายผลอไผล มองผ่านไปยังแถบล่างของจอคอมพิวเตอร์และเห็นว่าเปิดออนไลน์นิโปรแกรมสนทนา เอ็ม.เอส.เอ็น กับคนไม่ต่ำกว่าสิบรายจนเรียงซ้อนกัน

เงาบรรณ โดย ลายน้

- 5 -

น่าแปลกที่ยังมีคนคบหาสมาคมกับพรรณรังสีคับคั่ง

...แม้จะเป็นเพียงโลกออนไลน์ที่ส่องฝั่งไม่ได้เจอเจอกันจริงๆก็ตามที่...

“แม่ให้มาตามลงไปกินข้าว เมื่อไหร่จะเสด็จ” เด็กหนุ่มอดเห็นบ่ไม่ได้
อย่างหมั่นไส้

“บอกน้ำสายใจว่าหิวเมื่อไหร่จะลงไปเอง”

“อ้าว! แล้วเมื่อไหร่จะหิวเสียทีละ กินพร้อมกันจะได้ล้างถ้วยล้างจาน
พร้อมกัน ไม่ใช่ทิ้งล้างอ่างแช่รอให้แม่ผมตื่นมาล้างฟุ้งนี้เข้าเหมือนทุกที่ มดขึ้นเศษ
อาหารที่เหลือติดจานไม่เว้นแต่ละวัน”

“ฉันต้องทำงาน”

“พี่หนึ่งทำอะไร” คนอายุสิบหกขยออย่างเท่าทัน “ผมเห็นแต่เปิดเว็บไซต์
ไปวันๆหรือไม่กี่เม้าท์ผ่าน เอ็ม.เอส.เอ็น. โหนคุณนั้กคุณน้าว่าตัวเองเคยทำงานเป็น
บรรณาธิการใหญ่โต โธ่เฮีย...ก็แค่ช่วยเพื่อนเขียนเกี่ยวกับโปรแกรมคอมพิวเตอร์ใน
นิตยสารไม่กี่เล่ม แถมได้ยีนว่าฟรีด้วยนี่ค่าแรงพี่หนึ่งนะ”

คำตอบคือการที่หญิงสาววัยสามสิบสามเดินกระแทกเท้าตึงๆมาปิดประตู
โครมใส่หน้า

หล่อนไม่สนใจว่าอาทิตย์จะทำหน้าตาบูดบึ้งอย่างไรอยู่ตรงนั้น โลกของ
พรรณรังสีส่องสว่างอยู่เพียงเท่าที่เครือข่ายออนไลน์จะพาหล่อนเยื้องย่างท่องเที่ยว
ไป

เท่าพาหล่อนก้าวเดินกลับมาสูโต๊ะตัวเดิมอีกครั้ง

เมื่อถึงตัวลงนั่งแถบไฟสีส้มที่กะพริบเรียกเร้าทำให้หล่อนกดเข้าพิมพ์คำ
ทักทายทันใด

“ใช้พี่หนึ่งที่เคยไปคอมเม้นท์นิยายฝ่ายเรื่องคำสรรพนามในเว็บไซต์หรือ
เปล่านั้น ขอบคุณมากๆคะ ชอบที่พี่คอมเม้นท์มากเลย”

“คะ...พี่เอง”

“เห็นแอดมาก็เลยรับ ไม่ทราบได้อีเมลฝ่ายมาจากไหนคะพี่”

เงาบรรณ โดย ลายน้

- 6 -

“ก็หาจากในเว็บไซต์นี่แหละคะ เห็นผลงานออกเป็นเล่มแล้ว พี่ชื่นชมนะคะ สมัยนี้มีนักเขียนหลายคนออกงานแย่งๆ มาเห็นแล้วพี่รีบไม่ไหว มาเห็นงานฝ่ายแล้วพี่ยังคิดเลยว่าถ้าพี่มีสำนักพิมพ์ของตัวเองนะ พี่จอน้องเป็นนักเขียนในสังกัดแน่ๆ”

“พี่หนึ่งทำสำนักพิมพ์หรอคะ”

พรรณรังสีเฉลยส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ... หล่อนพิมพ์ตัวไหนไม่ชัดเจนะ ก็ออกจะส่งข้อความไปว่า ‘ถ้า’ ยังมีหน้ามาถามซ้ำ

“ยังคะ แต่ก็คิดๆ อยู่นะ ว่างๆ คุยกใหม่คะ”

“คุยกได้คะพี่ ขอขอบคุณที่คอมเมนต์นิยายเรื่องที่ลงโพสต์ในเว็บไซต์นะคะ เห็นพี่หนึ่งทักทายใครต่อใครเยอะเยอะ เล่นเว็บไซต์นี้มานานแล้วหรอคะ”

“พี่รู้จักคนเยอะคะ เรื่องเขียนนิยาย เรื่องสำนักพิมพ์... มีอะไรฝ่ายถามกับพี่ก็ได้นะ พี่นะทำงานในวงการนี้เห็นมาเยอะแล้ว”

“ดีจังคะ”

ถ้อยคำที่สื่อถึงความตั้งใจของฝ่ายบ่งบอกว่า ‘เหยื่อ’ ที่เคยหย่อนไว้กำลังได้ผล

หญิงสาวเพียงยิ้มอย่างสนใจ แล้วเริ่มบทสนทนาหน้าใหม่ที่เป็ฝ่ายคุมเกมแต่เพียงผู้เดียว!

ทัศนากำลังจะกลับบ้าน หากไม่เพราะฝนที่ตกกระหน่ำอย่างไม่ลืมนิว ลืมตา ทำให้ติดอยู่ใต้ชายคาอาคารสำนักงานแห่งนี้ หล่อนอยู่ในเสื้อแขนยาวสีขาว เข้ารูปกับกางเกงยีนฟอกสีซีด ผมยาวถึงกลางหลังเหยียดตรงบัดนี้ลู้งเพราะละอองไอน้ำที่กระเซ็นเข้ามา ท่าทางเดินๆ ก็ไม่ต่างจากพนักงานทั่วไปของสำนักพิมพ์แห่งนี้ ผิดกันก็แต่ว่าหล่อนไม่ได้เดินเข้ามาเพื่อรับเงินเดือนหากแต่มาจัดการเก็บข้าวของหลังยื่นใบลาออกล่วงหน้าไว้แล้ว

“เห็นจะไปอ่านหนังสือเตรียมสอบเข้าเรียนต่อปริญญาโทด้านบริหาร

เงาบรรณ โดย ลายน้ำ

- 7 -

จัดการนะค่ะ ถ้ายังทำงานเต็มเวลาอยู่ด้วยสงสัยจะไม่ไหว”

เหตุผลที่หล่อนแจ้งไปนั้นทางผู้ใหญ่รับฟัง แม้จะยังคงบ่นเสียตายกันอยู่พอสมควร

วันนี้ทัชฌาย์จึงอยู่เลยเวลาเลิกงานตามปกติเพื่อช่วยเจ้าหน้าที่อีกคนปิดเล่มหนังสือจนพร้อมส่งโรงพิมพ์ที่แยกส่วนอาคารห่างออกไปในรั้วเดียวกัน

“จะอยู่ว่างๆไปทำไมกันเห็น เรียนจริงๆก็ได้เต็มวันสักหน่อย ช่วยหาต้นฉบับนิยายใหม่ๆให้สำนักพิมพ์ก็ได้เนี่ย รู้แนวกันดีอยู่แล้วใช่ไหมล่ะ”

ทัชฌาย์ยังแบ่งรับแบ่งสู้ แม้ใจจะเอนเอียงมาทางอยากทำแต่หล่อนก็หัวันว่าจะมีศักยภาพมากพอสำหรับประสานงานด้านนี้หรือไม่...

นักเขียนรุ่นใหม่ผุดขึ้นมากมายราวดอกเห็ด โดยเฉพาะในอินเทอร์เน็ตที่คนไม่มีลู่วางอะไรเลยใช้เป็นประตูปเผยแพร่ผลงานสู่สายตาสาธารณชน

สำนักพิมพ์หลายแห่งก็แบ่งปันผลประโยชน์มาจากตรงนั้น

มีนักเขียนใหม่ ก็มีงานพิมพ์ใหม่ๆ ใช้หลักพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน

แต่ไม่ใหญ่เมื่อแตกแขนงไปกึ่งก้านใบมันก็กระทบกันไม่สวยไม่งาม บ้างก็ก่อปัญหาขีดชวนคนเดินผ่านเข้ามาประปราย ทัชฌาย์ไม่แน่ใจนักว่าหล่อนจะสามารถทำสิ่งใดหรือไม่ทำสิ่งใดได้ หล่อนไม่ใช่ช่างตัดแต่งกิ่งไม้...หล่อนไม่ถนัดการแก้ปัญหาวุ่นวาย อาศัยแต่เป็นคนไม่สร้างปัญหาทำงานตรงไปตรงมาเสียมากกว่า

ในแง่ของการทำงานสรรหาต้นฉบับนี้หล่อนยังอ่อนประสบการณ์ มีเพียงใจที่เทให้ด้วยความรักในแวดวงวรรณกรรมแบบเต็มร้อยก็เท่านั้นเอง

ใครอีกคนที่เพิ่งวิ่งมาจากทางโรงพิมพ์แวะเข้ามาหลบฝนใกล้กันพลางบ่น

“เฮ้อ! ...ว่าจะวิ่งรวดเดียวไปถึงที่จอดรถ แต่ต้นจอดไว้ใกล้ป้อมยามโน่นเลย”

“เดี๋ยวฝนซาอีกนิดคงไปไหวคะพี่นุร” ทัชฌาย์มึนตึ๊งให้กำลังใจ

บรรณาธิการหนุ่มวัยสามสิบเจ็ดแต่งกายด้วยเชิ้ตสีน้ำเงินเข้มที่พับแขนเสื้อไว้แค่ศอกกับกางเกงสแลกซ์ ผมหวีเรียบไม่มีกระดิก ผิวขาวจัด ท่าทางยามปิด

เงาบรรณ โดย ลายน้ำ

- 8 -

น้ำฝนออกจากหน้าปัดนาฬิกาเรือนทองบ่งบอกความละเอียดที่มากมายในตัวตน
ยังคงพรับปรนไม่วายว่า

“รูปแบบนี้พี่ไม่มาทำงานซะก็ดี เข้าบริษัทไม่ก็เนาที่เจอแจ็กพ็อตฝนเท
กระหน้า”

“วันนี้มีต้นฉบับนักเขียนเก่าส่งเข้ามานี่นา ได้รับหรือยังคะ”

“ได้แล้ว ถึงได้หงุดหงิดใจ” กรรบูรหันมาตีหน้ายักษ์อย่างไม่พอใจ “โทรไป
ก็ไม่บอกว่าให้เข้ามาทำไม ถ้ารู้ว่าแค่มาเอางานนี้ก็ไม่เข้าสำนักพิมพ์ให้เสียเวลา
หรือก เล่มนี้พี่ไม่เอาแล้วมันขายไม่ดี”

“อ้าว...แล้วที่วิ่งไปเช็คคิวพิมพ์ที่โรงพิมพ์เมื่อกี้นั้นเล่มไหนคะ”

“ของเด็กใหม่ทีชื่อต๋นกล้า จริงๆต้องเป็นคิวเล่มสองของพายุนะ...แต่พี่
ไม่ชอบ...หมั่นไส้ ไม่พิมพ์ให้หรือกแกล้งเลื่อนให้นักเขียนมันเดินเป็นเจ้าของเข้าไ้
นั่นแหละ”

คนฟังแทบสะอึกกับสิ่งที่ได้ยินบรรณาธิการหนุ่มกล่าวอย่างสะใจ

“แล้ว...เล่มที่บอกไม่พิมพ์นั้น ไม่ได้แจ้งนักเขียนไปก่อนหน้านี้หรือคะ เขา
ถึงได้บ่นงานส่งพี่บูรมา”

โดยจรรยาบรรณควรต้องบอกกล่าวไม่ว่างานนั้นจะขายดีหรือไม่

อย่างน้อยการพูดคุยระหว่างนักเขียนมันควรต้องมี ข้อนี้ทัชฌาณาใจ

“แจ้งให้เสียเวลาทำไม เขาไม่เห็นเราพิมพ์เดี๋ยวกั้โทรมาเช็คเองนั่นแหละ
ค่อยให้ประชาสัมพันธ์ตอบไปว่าไม่พิมพ์เพราะมันขายไม่ดี ไม่ติดต่อกมาก็แล้วกัน
ไปสิ นี่ยังมีส่งมาให้พี่อีกตั้งหลายคนนะพวกภาคต่ออะ พี่ไม่ส่งเข้าสำนักพิมพ์หรือก
...นำราคาถู”

ไม่มีคำแนะนำด้วยซ้ำว่าที่ขายไม่ดีนั้นเพราะเหตุผลใด

ฝีมือไม่ดีหรือเพียงงานที่ส่งไปยังไม่เข้ากระแส

ข้อควรปรับปรุงละมีไหม

ทัชฌาณาพยายามจะเข้าใจว่างานที่ส่งผ่านบรรณาธิการท่านใดก็จำเป็นว่า

เงาบรรณ โดย ลายน้า

- 9 -

หากมีภาคต่อควรส่งให้ผู้รับผิดชอบเดิม

ทว่าการที่บรรณธิการแบบกรรณูรจะเก็บงานไว้ในมือโดยไม่เอาเข้าที่ประชุมสำนักพิมพ์เพื่อนำเสนอเป็นเรื่องซึ่งไม่น่าจะเหมาะนัก หล่อนได้แต่นิ่งฟังแบบน้ำท่วมปากในยามที่ตนเองไม่มีสิทธิ์ไปก้าวก่ายใดๆ

“ได้ยินว่าลาออกแล้วนี่เรา โชคดีนะ”

“ขอบคุณค่ะพี่บูร” ทักษณาพิมพ์คำตอบเบาๆ

หล่อนโล่งอกที่ไม่ต้องรอนานนักฝนก็ซาลงจนกรรณูรรีบจากไปขึ้นรถ ทิ้งให้ทักษณายืนเงยมองฟ้าพาดกลางตั้งคำถามอย่างสงสัย หากหล่อนรับงานสรรหาต้นฉบับจากสำนักพิมพ์คลังบู๊คส์นี่จริงๆ หล่อนจะทำได้ไหม...ทำงานกับบรรณธิการที่ไร้จิตสำนึกอย่างนี้

หญิงสาวได้แต่ไต่รถรองหนักหน่วงในหัวใจ

บ้านในความคิดคำนึงของหล่อนน่าจะเป็นส่วนตัวมากกว่าอาคารสูงสี่ชั้นย่านกลางกรุงซึ่งทำเป็นที่พักสำหรับนักศึกษา ทำเลดีรายได้งาม แต่ทักษณา มักฝันถึงบ้านเดี่ยวหลังเล็กบนเนินเขาล้อมรอบด้วยต้นไม้ใหญ่หนาดำ

โดดเดี่ยวและไร้ผู้คนมากหน้ามาวุ่นวาย

ชั้นล่างของอาคารแบ่งเป็นส่วนให้เช่าทำสำนักงานต่างๆ ซึ่งมีบางห้องยังว่างอยู่แม้ตกแต่งเรียบร้อยสวยงามไว้รอทำ หน้าทางเข้าคือห้องทำงานเล็กๆติดเครื่องปรับอากาศเย็นเฉียบของผู้ดูแลอาคารที่จ้างมาอยู่ประจำ นานๆหนที่ทักษณาจึงจะลงมาตรวจตราความเรียบร้อยแทนคุณมุกดาผู้เป็นแม่

พ่อของทักษณาเสียชีวิตตั้งแต่ลูกสาวอายุได้สองขวบ ท่านย้ายไปบริหารราชการที่ต่างจังหวัดและติดไข้ป่า หลังจากนั้นคุณมุกดาจึงกู้เงินมาลงทุนสร้างเรือนแถวให้เช่าบนที่ดินอันเป็นสมบัติเก่า ตอนหลังเมื่อรื้อออกสร้างอาคารสี่ชั้นจึงกลายเป็นแหล่งรายได้หาเลี้ยงสองชีวิตแบบไม่ลำบากมากนัก

ห้องพักของหล่อนคือชั้นบนสุดทั้งชั้นที่ไม่ได้แบ่งซอยห้องต่างหาก แบบ

เงาบรรณ โดย ลายน้ำ

- 10 -

ชั้นอื่นซึ่งปล่อยเช่า มีสามห้องนอนสามห้องน้ำและหนึ่งห้องรับแขก ส่วนครัวมีแยกออกไปเชื่อมกับระเบียงคาดฟ้ากว้างขวางที่บางส่วนตั้งกระถางไม้ตัดและชุดโต๊ะเก้าอี้พักผ่อนจัดเอาไว้

ทว่าวันนี้มารดาไม่ได้อยู่ตามลำพัง

“เห็น...ไหว้ป่าอันเสียสิลูก” คุณมุกดาสั่งเมื่อเห็นบุตรีก้าวเข้ามายังห้องรับแขกที่ท่านนั่งอยู่กับหญิงชราวัยเกือบหกสิบปีอีกคนซึ่งมีใบหน้าอ้อมส่งยิ้มละมุนตาเกือบตลอดเวลา

ป่าอันมีร่างท้วม สวมเสื้อเนื้อบางตัวโคร่งกับกระโปรงขายาว ผมที่ตัดสั้นชอยแนบศีรษะรับกับแก้มอ้อมเต็ม พิศเพียงผาดๆในวัยสาวคงสวยงามไม่น้อย แต่เมื่อเทียบกับคุณมุกดาที่อ่อนวัยกว่าและแต่งเนื้อแต่งตัวภูมิฐานเป็นเสื้อผ้าใหม่สั่งตัดกับกางเกงผ้าขายาวแถบมีสร้อยไข่มุกเล็กๆประดับ ทำให้เห็นความต่างของผู้หญิงสองคนนี้ได้อย่างชัดเจน...

ป่าอันในความประทับใจแรกของทัชฌาคือคุณป่าใส่แว่นแสนใจดีที่หลุดมาจากโลกอันสงบสุข ขณะที่คุณมุกดาเป็นภาพของผู้หญิงซึ่งต้องดิ้นรนจนประสบความสำเร็จเป็นที่นับหน้าถือตา

“ลูกสาวคนเดียวที่เล่าถึงเธอคะ” ป่าอันถามไถ่

“มีกับเขาคนเดียวนี้แหละค่ะพี่อื่น กำลังจะสอบเรียนต่อปริญญาโท เลยให้ไปลาออกจากการมาอยู่บ้านเราอ่านหนังสือให้แน่นๆดีกว่า”

ท่าทีเกรงอกเกรงใจที่แม่มีต่อป่าอันทำให้ทัชฌากระพุ่มมือไหว้ เลื่อนนั่งยังโซฟาตัวห่างออกมาอย่างสำรวจมระวังขึ้น

“เคยทำงานอะไร”

“เห็นทำงานในกองบรรณาธิการของสำนักพิมพ์คิงส์บู๊คส์อยู่เกือบปีคะ”

“เหมาะเชียว...” ป่าอันมีสีหน้าพึงพอใจ “นี่ก็ว่าจะมาเช่าห้องข้างล่างทำสำนักพิมพ์เล็กๆเหมือนกันนะ ที่บ้านไม่มีที่ให้เก็บหนังสือแล้ว บ้านใหม่ที่ป่าซื้ออยู่หมู่บ้านเลยไปจากนี้ไม่กี่ป้ายรถเมล์เอง สนใจอยากทำงานเป็นครั้งเป็นคราวกับป่า

เงาบรรณ โดย ลายน้

- 11 -

ใหม่หนูเห็น ว่างเมื่อไหร่ค่อยลงไปช่วยกันดูแล ไม่ว่างเพราะอ่านหนังสือบ้างเป็น
บางวันก็ไม่เป็นไร”

ทัชฌามองหน้ามารดาคล้ายจะอึ้งจรรยใจ

หล่อนไม่ยก้รู้ว่าแม่มีคนอื่นในดวงนี้ให้คบหา

“ป้าอั้นนะเคยเป็นนักเขียนมาก่อน ตอนหลังก็เลิกเขียนเพราะปัญหา
สุขภาพ ช่วงนี้คิดจะเปิดสำนักพิมพ์แม่ก็เลยชวนให้มาทำเสียที่นี้ มีอะไรขาดเหลือ
จะได้ดูแลกัน ไหนๆท่านก็ตัวคนเดียว” คุณมุกดาอธิบายเพียงสั้นๆพอเข้าใจ

ป้าอั้นจึงถามย้ำกับหญิงสาวที่นั่งนิ่งเหมือนกำลังตัดสินใจว่า

“สนใจใหม่หนูเห็น ป้าอยากเห็นมุมมองคนรุ่นใหม่”

“ป้าอั้นจะทำหนังสือแนวไหนคะ”

“นิยายรักสิจ๊ะ หรือไม่กี่แฟนตาซีเนื้อหาดีๆสำหรับวัยรุ่น ป้าชอบเรื่องที่ทำ
ให้หัวใจเต้นตุบตุบ... อืมอารมณ์ดี”

ทัชฌาจึงแบ่งรับแบ่งสู้ว่า “ถ้าวันไหนว่างๆเห็นจะลงไปดูก่อนก็แล้วกันคะ
ค่อยตอบป้าอั้นอีกทีว่าสะดวกทำไหม”

“ยังไม่ได้ออกชื่อสำนักพิมพ์เลยพี่อั้น” คุณมุกดากระเช้า

ป้าอั้นหัวเราะเขินๆราวกับเด็กสาวมากกว่าผู้หญิงที่วัยล่วงเลยเข้าเลขห้า
ย่างเลขหก ยามบอกว่า

“กึ่งฝัน... ชื่อว่าสำนักพิมพ์กึ่งฝัน แต่อยากให้คนฝันดีนะ ถ้าฝันร้ายนี้ป้าอั้น
ไม่เอาเลย!”

เจ้าตัวอ้ำซัดในเจตนาธรรมอันเปี่ยมสุข

หวังว่าสักวันกึ่งฝันนี้จะถูกปักชำจนกลายเป็นกล้าไม้เติบโตใหญ่

ทัชฌาซึ่งที่ใครบางคนยังไขว่คว้าसानฝันแม่ในวัยที่ล่วงเลยมาปุ่นนี้ บางที
หล่อนอาจช่วยให้ความฝันของป้าอั้นงดงามได้หากเป้าหมายทั้งคู่ตรงกัน...

แสงแดดยามเช้าที่ส่องผ่านหน้าต่างเข้ามาภายในห้อง ทำให้เห็นร่างพรรณารังสีซึ่งยังคงนั่งปักหลักกับโต๊ะคอมพิวเตอร์ได้รุ่งด้วยสีหน้าหมกมุ่น แว่นตากรอบหนาเทอะทะถูกนำมาสวมใส่ยามเพ่งมองไล่ไปตามตัวอักษรที่ปรากฏบนหน้าโปรแกรมเวิร์ดอย่างพึงพอใจ

นิยายสองบทที่หล่อนเริ่มร่างขึ้น และคิดว่านี่มันดีมากกว่านิยายตลาดที่ขายกันเกลื่อนเมือง เพียงแต่ยังไม่ถึงเวลาจะเอาไปอวดใครๆ

หล่อนรอให้อะไรๆมันเข้าที่เข้าทางอีกสักนิด

นั่นแหละ...มีใครบางคนเพิ่งล็อกอินเข้ามาในโปรแกรมสนทนาออนไลน์

“ตื่นเช้าเชียวนะ เปิดร้านกาแฟอยู่หรือเมียง”

คำทักแสดงความสนิทสนมในระดับหนึ่งราวรู้จักจวัตรประจำวันอีกฝ่ายดีเยี่ยม แต่เปล่าๆหรอก...หล่อนเพิ่งขอแอด เอ็ม.เอส.เอ็น เมียงคำไปเมื่อวานนี้ ออกจะแปลกใจครามครันว่าจะมีคุณแม่ลูกสามวัยยี่สิบเก้าก็คนขยันเปิดร้านกาแฟเป็นของตนเองนอกเหนือจากงานอดิเรกเขียนนิยายออนไลน์จนได้พิมพ์รวมเล่ม

“สวัสดิ์คะพี่หนิง ตื่นเช้าจริงๆ” เมียงคำส่งยิ้มตอบมาในต้ออิมิตีค่อนรูปตุ๊กตา

“ยังไม่ได้นอนเลย”

“อ้าว! ทำอะไรยันเช้า”

“กำลังปรับปรุงเว็บไซต์ที่เป็น Editor อยู่นะ สมาชิกชอบแวะมาถามว่าเมื่อไหร่จะเปิด แต่พี่ก็ขี้เกียจนะนะ ช่วงนี้กำลังคิดว่าจะเขียนนิยายแนวสืบสวนสอบสวนสักเล่มดีไหมแก๊เซ็ง”

เมื่อได้ยินว่าอีกฝ่ายรักในการเขียนเหมือนกัน นักเขียนอีกฝั่งจึงสนับสนุนอย่างเข้าอกเข้าใจ

“เขียนเลยสิคะ สนุกออกจะตายเวลาเขียนนิยายเนี่ย เมียงได้หลบโลกความจริงที่ต้องรีบตื่นมาจับลูกๆส่งขึ้นรถโรงเรียนแต่เช้าก็ตอนเขียนนิยายนี่แหละ... คืออย่าบอกใครเชียว”

“ปกติพี่ก็ไปคอมเม้นท์นินยาตามเว็บไซต์”

“เคยเห็นผ่านตาค่ะ”

พรรณรังสียิ้มอย่างภูมิใจ

จะไม่ผ่านตาก็แปลกไปหน่อยละในเมื่อหล่อนวางทิ้งวีทีเอ็นจนสามารถเข้าได้เกือบทุกเว็บไซต์ที่มีเนื้อหาทำนองนี้ หล่อนตงงานนับครั้งไม่ถ้วนนับจากจบปริญญาตรีด้านคอมพิวเตอร์ เวลาไปสมัครงานคนสัมภาษณ์ชอบคิดว่าหล่อนข่ม

แหม...คนมันรู้เยอะจะให้ทำไ้ได้ บริษัทนั้นแหละผิดที่ส่งคนโง่กว่าหล่อนมานั่งชกภูมิรู้

ที่ไหนที่บังเอิญได้งานหญิงสาวก็ทำอยู่ได้ไม่นานมักมีปัญหากับเพื่อนร่วมงานเสมอไป พรรณรังสีมองว่าคนรอบกายมักทนไม่ได้ที่หล่อนพูดความจริงออกไปตรงๆเกี่ยวกับพวกเขา

เมื่องานที่ทำแบบจับจ่ายไปเรื่อยๆ สุดท้ายจึงไม่มีอะไรเป็นหลักเป็นแหล่งดีแต่พ่อแม่มีร้านขายของชำพอจะเจียดรายได้ส่งมาให้บ้าง ทว่าเสี่ยงบนกันด่าว่าหล่อนไม่ค่อยใส่ใจจะออกไปทำมาหาเลี้ยงชีพทำให้พรรณรังสีรำคาญจนหาข้ออ้างออกจากบ้านพ่อแม่มาอยู่กับน้ำสาวดังทุกวันนี้

“ลองเปลี่ยนที่อยู่เสียบ้าง ได้ยินว่าแถวบ้านน้ำสาวใจเมืออพิศเปิดใหม่เยอะ น่าจะมีงาน”

นั่นคือข้ออ้างที่หล่อนให้กับใคร สุดท้ายจนเกือบครึ่งปีต่อมาหล่อนก็ยังคงไม่ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน

พรรณรังสีไม่ได้มองว่าการไม่มีงานทำของตัวเองในระยะผ่านๆมาผิดปกติ หล่อนแค่ชอบความอิสระและแน่นอนว่าหล่อนมีแผนมากมายสำหรับอนาคตที่วาดไว้...

เมียงคำเป็นหนึ่งในบันไดที่พรรณรังสีกำลังแสวงหา

นักเขียนออนไลน์สมัยนี้ไม่ได้เก็บเนื้อเก็บตัวเท่าไ้ใดนัก แค่หาเว็บไซต์ก็ค้นเจออีเมลสำหรับติดต่อถามไป ไม่ยากเย็นเกินไปสำหรับคนคุ้นเคยกับเทคโนโลยียุค

ใหม่แบบหล่อนเลย

“นักเขียนสมัยนี้ไม่ไหวนะ...อีโก้แรง ถ้าคอมเมนต์อะไรไปตรงๆบางทีก็มี
ด่ากลับ” พรรณรังสีชิงปน

“แต่นิยายของเมียงดีได้นะคะ”

“พี่นะคอมเมนต์แรงนะ” หล่อนย้า

“ไม่เป็นไรคะ เมียงรับได้ อยากได้มานานแล้วคนที่พูดตรงๆ เนี่ยจะรู้ว่า
ต้องปรับปรุงตรงไหนบ้าง”

นั่นคือไฟเขียวที่ทำให้พรรณรังสียิ้มกริ่ม ขณะเริ่มพิมพ์ต่อไปว่า

“สำนวนเมียงดีนะ พี่เห็นตัวอย่างในเว็บไซต์สำนักพิมพ์แล้ว”

“ขอบคุณค่ะ”

“โครงเรื่องก็น่าสนใจเขียวแหละ คิดได้ยังไง ปกติพี่เห็นแต่โครงเรื่องเดิมๆ
จนเดาเรื่องได้ เนี่ยถ้านักเขียนเมืองไทยรู้จักพลิกแพลงแบบฝรั่งปานนี้วงการหนังสือ
บ้านเราน่าจะไม่ย่ำแย่ เด็กๆได้แต่อ่านนิยายตลาดๆ แทบจะไม่รู้จักนิยายดีๆแล้วละ
สมัยนี้อะไรก็อัดแต่เรื่องการโฆษณาเสียหมด”

คนฟังการวิพากษ์วิจารณ์ค่อนข้างเห็นคล้อยตาม หากก็ยั้งตัวไว้ไม่กล้าไป
ช่วยเสริมจึงเลือกเฉพาะหัวข้อที่เกี่ยวกับตนเองมาสนทนา

“พี่หนึ่งว่าพล็อตของเมียงใช้ได้ใช่ไหมคะ”

พรรณรังสียกไหล่อย่างสมเพชเวทนาคนอีกปลายทางเครือข่าย...ทว่ามี
กลับพิมพ์ส่งรอยยิ้มกว้างไปแทนที่

“อีกหน่อยถ้าพี่มีสำนักพิมพ์จะติดต่อจองตัวเมียงไว้เป็นนักเขียนในสังกัด
เลย อย่าลืมนิยายให้พี่ละ”

“เปิดเมื่อไหร่ล่ะพี่ เมียงจะได้รีบไปเตรียมนิยายใหม่เขียนให้”

“ทุนยังไม่มีนะซี แต่จะทำงานก็ไม่ยากเท่าไรนะ เพื่อนพี่อยู่ในวงการนี้
เยอะ บางคนก็ได้ดิบได้ดีเป็นบรรณาธิการไปหลายรายเขียว แค่อ่อยปากก็น่าจะ
ระดมทุนได้แต่พี่ไม่เอาเองนั่นแหละ...เบื่อแล้ว ทำมาเยอะ ตอนเป็นบรรณาธิการ

เองบางทีปิดเล่มนิยายสารต้องมานั่งปั่นคนเดียวทั้งคืนเป็นร้อยหน้าก็มี เรื่องปกติมาก”

เมียงคำได้แต่ฟัง

จนมาหลังๆจึงมีคนตั้งคำถามขึ้นให้ได้คิดว่า

“ขอโทษเถอะเมียง...ปิดต้นฉบับร้อยหน้าคนเดียวนี่พี่แกทำนิยายสารหรือทำพจนานุกรมถึงได้ต้องการต้นฉบับจากคนๆเดียวหนาถึงขนาดนั้น หรือเหมาะทำมันทุกคอลัมน์ในเล่ม โคตรอัจฉริยะจริงๆอะ!”

ลิมเฉลียวใจคิดว่ากาการปิดต้นฉบับหาระดับหนึ่งร้อยหน้านั้นปกติย่อมไม่ใช่ลักษณะเดียวกับการเขียนนิยายที่นักเขียนสามารถโชว์เดี่ยวได้โดยง่าย

นิยายสารทั่วไปซึ่งมักมีคอลัมน์ต่างๆมากมายเกินกว่าที่ใครจะสามารถรู้ไปเสียทุกเรื่องแบบเจาะลึกพอจะจับมาเขียนได้ทั้งหมด บรรณาธิการแม้จะเก่งกาจเพียงใดก็ต้องมีขีดจำกัด เว้นเสียแต่จะแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเพียงปรับ ดัดแปลงจากต้นฉบับเดิมมาก่อนจึงจะไวกถึงขนาดนั้น

แน่นอนว่าผลงานที่ได้ในระยะสั้นจะด้อยคุณภาพลงตามกัน

และไม่เคยมีใครถามจนได้คำตอบจากพรรณรังสีเสียที่ว่า ที่หล่อนเอ่ยอ้างว่าเคยเป็นบรรณาธิการนั้นเคยรับหน้าที่ในสำนักพิมพ์ใด!

ทว่ายามคุยกันขณะนั้นด้วยความที่ไม่ได้คิดจะจับผิดใครทำให้เมียงคำได้แต่ชื่นชม

แม้ถ้อยคำถัดมาของพรรณรังสีจะทำให้หล่อนใจเสียไปบ้างก็ถือเสียว่าเขาสอนอย่างคนมีประสบการณ์มากกว่า

“ที่ผ่านตามา งานเมียงนี่ยังต้องปรับปรุงการเดินเรื่องอีกนิด”

คนที่บอกไปไม่นานว่าอ่านเฉพาะตัวอย่างในเว็บไซต์สำนักพิมพ์กลับวิพากษ์วิจารณ์ระฉะฉาน

“ยังไงคะพี่หนิง”

“ไปอ่านหนังสือมานะ” พรรณรังสีเลือกที่จะตอบกำกวม “ถ้าอยากเป็น

เงาบรรณ โดย ลายน้ำ

- 16 -

นักเขียนที่ดีก็ต้องไปหาหนังสือมาอ่านเยอะๆ เด็กสมัยนี้ไม่ค่อยทำการบ้านมาเลย เห็นที่เขียนให้อ่านๆ กันแล้วพี่หงุดหงิด”

“เมื่อย่างก็อ่านหนังสือเยอะอยู่นะคะ ตกลงต้องแก้ส่วนไหนคะ”

“ที่อ่านมายังไม่พอไง”

พรรณรังสีกลับอ้าเงาแบบนั้น เมื่อย่างคำก็หาที่ซัดต่อไม่ได้

“ดูนักเขียนใหญ่ๆ แต่ละคนคิดว่าศึกษาข้อมูลเป็นตั้ๆ ก่อนจะลงมือเขียนจริง เด็กทุกวันนี้สักแต่อัฟลงเว็บไซต์ข้อมูลอ้างอิงอะไรก็ไม่มี เขียนกันแบบนี้มันแหละวงการหนังสือบ้านเราถึงไม่โตเหมือนเมืองนอกเสียที แถมพอไปดิงไปสอนหน่อย ถ้าไม่ร้องไห้ก็ต้องมีแฟนคลับตามมาด่า ถึงได้มาแต่नियाเยๆ ให้อ่านกันอยู่นี่ไง”

เมื่อย่างคำเริ่มอึ้ง...

รสน้ำผึ้งบนคำหวานเมื่อแรกสนทนาบัดนี้แปร่งปร่าแต่อยู่เพียงปลายลิ้นชอบกล ไม่รู้วาทีกาลังตำหนักเขียนทั่วไปอยู่นั้นหลอนถูกเหมารวมไปด้วยหรือไม่ ทำเอาชักวางสีหน้าไม่ถูก แต่ด้วยข้อที่คิดว่าตนเองมีวิญญูติและคุณวุฒิต่างที่สรุปเอาเองจากถ้อยคำอวดอ้างถึงประสบการณ์ในแวดวงวรรณกรรมที่พรรณรังสีร้ายไว้ นั้น ทำให้เมื่อย่างคำได้แค่รับคำอ่อยๆ ว่า

“คะ...เมื่อย่างจะไปหาหนังสืออ่านเพิ่มเป็นตัวอย่างนะคะ”

พรรณรังสีมองข้อความที่ตีขึ้นโชว์บนหน้าจอสนทนาอย่างพอใจที่สัมฤทธิ์

ผล

“ดีแล้ว พี่ดูแววเรายังไปอีกไกลตกลงเราอยู่สำนักพิมพ์เขียนลักษณะที่เดียวหรือส่งงานที่อื่นอีก”

“เพิ่งมีพิมพ์ที่เดียวคะ เรื่องอื่นเมื่อย่างยังเขียนไม่จบรอไว้ดูแนวอีกที”

“ถ้าสนใจส่งที่ไหนก็มาถามพี่ได้้นะ เพราะบางทีนะ...พี่ฝากได้”

...ฝากได้...

เงาบรรณ โดย ลายน้

- 17 -

คำทำยประโยคฟังดูราวกับจะกุมอำนาจอันยั่วยวนใจคนที่อยากตีพิมพ์
ผลงานไว้นัก

พรรณรังสีมันใจ

เมียงคำต้องจำได้ว่าคนที่ทักทายกันในเข้านี้มีชื่อ 'ธรรมดา'!